

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **PILA MARTINICE s.r.o.**, se sídlem Březnice – Martinice, Simínský mlýn 26, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem náměstí T.G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2023, č. j. 22 A 25/2023-14,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla postoupena žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/45724-421/1, Krajskému soudu v Praze.

[2] Žalovaný uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 17. 1. 2023, č. j. 7736/1.30/22-3, kterým Státní úřad inspekce práce rozhodl podle § 14 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 178 odst. 1 a ve smyslu § 76 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu o námitce podjatosti směřující proti vedoucí inspektorce Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj se sídlem v Praze a dále proti všem úředním osobám oblastního inspektorátu práce.

[3] Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že pro projednání žaloby není místně příslušný a napadeným usnesením postoupil věc Krajskému soudu v Praze. Toto postoupení odůvodnil Krajský soud v Ostravě tím, že v původním správním řízení, ve kterém byla vznesena námitka podjatosti, se jednalo o kontrolu dodržování pracovněprávních předpisů dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a tedy věc spadající do oblasti zaměstnanosti. Z toho důvodu se tak podle Krajského soudu v Ostravě neuplatní obecné pravidlo určení místní příslušnosti podle sídla správního orgánu, který vydal rozhodnutí v prvním stupni podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale zvláštní pravidlo stanovené § 7 odst. 3 s. ř. s., podle nějž je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval (ne)přezkoumatelností napadeného usnesení, k níž je třeba přihlížet, i kdyby ji stěžovatelka nenamítala – tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[7] Podle stěžovatelky měla být místní příslušnost určena podle sídla správního orgánu, který rozhodl v prvním stupni v souladu s § 7 odst. 2 s. ř. s. K tomuto tvrzení nicméně nepřipojuje žádnou relevantní argumentaci, pouze odkazuje k účelu změny právní úpravy místní příslušnosti soudů provedené k 1. 1. 2012 zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, kdy zdůrazňuje princip teritoriality a zavedení fikce sídla v případě, že má správní orgán sídlo mimo svůj obvod působnosti. Na druhé straně naprosto ignoruje rozhodovací důvody krajského soudu v napadeném usnesení a neuvádí žádné důvody, proč se v daném případě nemělo aplikovat pravidlo místní příslušnosti určené podle § 7 odst. 3 s. ř. s.; ve smyslu materie jde přitom nepochybně o věc zaměstnanosti, a sice kontrolu dodržování pracovněprávních předpisů podle zákona o zaměstnanosti, proto na situaci dopadá právě úprava místní příslušnosti ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s.

[8] Nad rámec nutného odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že rozhodnutí o námitce podjatosti úřední osoby je typickým příkladem

pokračování

úkonu, kterým se upravuje vedení řízení, a tedy je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno; srov. relevantní judikaturu, zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23, č. 114/2004 Sb. NSS, a ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010-67, a dále též komentářovou literaturu (BLAŽEK, Tomáš. § 70 [Kompetenční výluky]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016.). Samotné usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nicméně rozhodnutím, proti kterému je kasační stížnost přípustná; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004-35.

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 18. srpna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu